

GUDSFRUKTAN

Att tro på Allah s.w är att älska Honom, att lita till Hans oändliga nåd och barmhärtighet.

”Allah kommer att fortsätta att hålla ut sin hand på natten så att den som har syndat på dagen kan söka och finna förlåtelse. Och Han håller ut sin hand på dagen så att den som syndat på natten kan söka och finna förlåtelse. Och Allah ska fortsätta göra så tills solen går upp i väst, fram till Domedagen.”

”Allah har skapat denna väg tillsammans med universum och himlarna. De är öppna för människans ånger och kommer inte att stängas innan solen går upp i väst och Domedagen kommer.”

Men att tro på Allah är också att frukta Honom. Han förlåter vem Han vill, men Han straffar också vem Han vill. Hans vrede och straff är fruktansvärt. Och det är den här gudsfuktan jag vill prata om i dagens khutba.

Människan är bekväm. Allt obehagligt skjuter vi ifrån oss, så också tanken på Yomalquiama. Vi lever så upptagna av nuet att vi förtränger och glömmer att räkningens dag kommer -även för oss muslimer. Att vi bekänner oss till Islam, betyder inte att vi alltid lever som vi lär, och är ingen garanti för att vi ska slippa Jehennum och eldens straff. Tvärtom vilar ett ändå större ansvar på den som har Sanningen i sina händer. Att vara muslim förpliktigar till mycket. Vare sig vi är värdiga eller mogna uppgiften så är vi Islams ansikte utåt, och måste vara goda förebilder såväl för andra bröder och systrar, som för den omvärld vars blickar vi ständigt har på oss.

Den som inte lever upp till sin religion, kommer att ge omgivningen en skev bild av muslimer och Islam. Tyvärr är det också alltför många som är muslimer bara till namnet. Som fötts in i religionen utan att vare sig tro eller praktisera. Och den bild dessa människor ger som både ägnar sig åt icketroende västerlänningars nöjen och lider samma brist på moral och värdering -ar, är mycket farlig för oss andra. Desto viktigare blir det för de sant troende att bära Islams flagga högt och öppet praktisera sin tro.

Rädslan det kan innebära att gå emot strömmen och komma i konflikt med grannar, arbetsgivare, skola och myndigheter, för aldrig bli större än fruktan för Gud. På Yomalquiama kommer varken den chef eller rektor, som nekat dig att be eller bära islamiska kläder, att stå upp till ditt försvar. På Yomalquiama är människans ensam ansvarig för sin handlingar, och hon kommer att belönas för sitt mod och straffas för sin feighet.

Att frukta Allah är att älska och följa Honom. Vi får aldrig tro att en synd är större än Hans förmåga till förlåtelse. Men samtidigt som Islam bjuder oss tusen och en vägar till försoning, måste vi vara medvetna om det fruktansvärda straff som väntar den som framhärdar i synd och inte bättrar sig. Profeten s.w.w sa; ”Många människor ska gå till Paradiset, vars hjärtan är mjuka som fåglarnas, eller mjuka av fruktan för Allah.”

Den som syndar och ber om förlåtelse och syndar om och om igen, är inte vare sig bättre eller annorlunda än katolikerna. I förhoppning om att Jesus dog på korset för att människorna skulle få evig förlåtelse, och att finna den genom den katolska bikten och prästernas försorg, kan de åter upprepa sina synder om och om igen, utan att verkligen ångra sig. Till skillnad från dem måste vi muslimer ta vår ånger och bön om förlåtelse på allvar. Det innebär att kämpa och stå emot sina svagheter så att man inte upprepar sina misstag.

”Ingenting på jorden eller i himlarna är fördolt för Allah. Han vakar över er. Han känner ögats svek och vad bröstet gömmer...” Det här är ord ur Koranen som vi ständigt ska tänka på. Att leva väl medveten om Guds närvaro, och det fruktans-värda straff som ska drabba dem som inte följer fard, hjälper oss att hålla oss på den rätta vägen.

Alla profeters främsta budskap till människorna, från Noha till profeten Muhammed s.s.s. var att frukta Allah s.w. Varje profet har varnat människan för Guds vrede, och själva varit de som fruktade Honom mest –och det trots att Gud förlät dem deras skulder.

Profeten Muhammed s.w sa att han bad om förlåt 100 gånger om dagen, och vid ett annat tillfälle 70 gånger. Och påpekade att han var den av dem som fruktade Allah mest. Så hur skulle inte vi andra, vanliga människor ständigt söka Guds förlåtelse!

Ändå lever vi som om Allahs straff aldrig ska röra oss och förlitar oss på Hans barmhärtighet.

Därför att vi är bekväma. Därför att vi hellre följer den enklaste vägen och lever i nuet. Vi gör oss till offer för Shaitans viskningar och gör som de kristna och katolikerna; vaggar oss själva till söms med den falska förhopp-ningen att Gud i all sin godhet och barmhärtighet, alltid ska ha överseende med våra svagheter, och förlåta oss. Men denna bekvämlighet är människans största hot! Den undergräver vår styrka och tro, och gör oss lika svaga som de icke-troende! Varför slåss mot Shaitan och bekämpa sina svagheter om Allah, ändå kommer att förlåta oss alla? Och vilken skillnad gör detta resonemang då på oss muslimer och alla andra? Ingen alls! Och med den Sanning och det ansvar vi som muslimer har att efterleva, gör det oss till och med sämre än dem. För om Islam är människans största gåva, så innebär det också det största ansvaret, och förpliktelsen!

Att känna fruktan ingår i den mänskliga naturen, och är ett skydd för oss. Vi är rädda för vilda djur –som skulle döda oss om vi inte visste att vi måste vara försiktiga med dem. Vi är rädda för djupt vatten, för eld, för höjder, för allt som kan hota våra liv. Naturliga instinkter som hjälper oss att överleva! Skulle vi då inte vara rädda för Allah!? Men människan blundar gärna för de faror som inte är ett ögonblickligt hot, och shaitan hjälper oss att blunda. Så länge vi inte kän-ner Guds vrede, föredrar vi att inte tänka på den. Man tröstar sig med tanken på att Allah förlåter vem Han vill –förtränger att Han också straffar vem Han vill, och att det brinnande straffet i Gehennum är fruktansvärt!

Det är dags att vi vaknar. Att vi påminner oss om vårt ansvar. Att vi slutar vara rädda för samhällets och andra människors reaktioner då vi till varje pris vill an-passa oss till systemet. Vi hukar under andras blickar, och är rädda för konflikter på arbetsplatser, i skolor och ute bland folk. Som om vi måste ursäkta vår religion. Ursäkta och förklara varför vi inte äter vad som helst, varför vi hellre går undan och ber i tid, än umgås med arbetskamrater på fikarasten...och så vidare...

Det finns de som avstår från att be i tid, avstår från att bära hijab och över huvudtaget att berätta om sin religion, av rädsla för andras reaktioner. Man vill så för-tvivlat gärna passa in i mönstret och vara ofarligt ”svensk”. Och glömmer att de konflikter, de svårigheter vi möter i livet inte är någonting i jämförelse med vad vi ska möta på Yomalquiama! Och Allah avskyr den som fruktar Hans skapelse mer än Honom!

Om man dyrkar Gud, måste man också frukta Honom, för Han har lovat ett fruktansvärt straff för dem som inte följer. Och fruktar man Honom blir man också älskad! Den som är älskad av Gud kommer till Paradiset.

Den som fruktar Allah, kommer Han att belöna genom hans eller hennes barn.

Allah ska ta hand om barnen bara därför att deras föräldrar hörde till dem som fruktade Honom!

Den här sortens gudsdyrkan kräver –liksom allt annat träning. Man skolar sig själv genom att ständigt påminna sig själv om Guds närvaro. Det blir ett naturligt skydd mot synden. Då man visar att man strävar efter att känna den här fruktan –som så lätt försvinner, påverkad som människan av idag är av saker som teve, radio, tidningar, musik, som bedövar och stänger av våra sinnen kom mer Han att hjälpa människan. Plötsligt kommer allt att gå lätt och problemfritt i livet. Det som varit svårt kommer att vända!

Sann gudsfruktan växer ur tron på Hans existens. Vetskapen om Allahs allmakt och löfte att bestraffa, föder den hälsosamma rädsla som hjälper människan att undvika synden, och att göra rätt val i livet. Exempel på denna fruktan är en man och hans anhängare. Då han inför dem åt något som var haram, svällde blodven-erna ut och pulserade, och därmed kastade han bort det.

Ett annat exempel är en annan man som gick nära floden och råkade höra någon som läste en vers ur Koranen. Av fruktan för det han hörde, blev han rädd, tappade balansen, föll i och drunknade.

Omar ibn el Khatab, hittades medvetlös många gånger då han lyssnat till verser ur Koranen. Vid ett tillfälle då han inte hade ätit på hela dagen, kom han fram till sin hustru som lagade mat över elden, kände hetten och frågade sig själv; -Ska jag tåla den här hettan...? Fruktan för att han hade gjort något som skulle få honom att straffas med elden, gjorde att han inte kunde röra maten trots sin hun-ger, och han gick och lade sig utan...

Ju mer kunskap människan har om sin religion, ju mer lär hon sig också att frukta Allahs straff. Denna fruktan har en omedelbar konsekvens; Allah säger; Den som fruktar mig ska hitta lösningar på alla sina problem och jag ska belöna honom med en helt oväntad belöning! Allah säger också; Frukta mig och jag ska lära dig och leda dig till lösningar. Man blir kunnig utan kunskap, hittar rätt väg utan att känna den! Och den som fruktar Allah ska Han hjälpa att göra goda gärningar.